

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֻלַק י"ח

קוֹנְטֵרְס 588

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלימודים	עורכת הלימוד	רישום	שורשי מנחות
כט תמוז א אב				148			
ב-ג אב				149			
ד-ה אב				150			
ו-ז אב				151			
ח-ט אב				152			
י-יא אב				153			
יב-יג אב				154			
יד-טו אב				155			
טז-יז אב				156			
יח-יט אב				157			
כ-כא אב				158			
כב-כג אב				159			
כד-כה אב				160			
כו-כז אב				161			
כח-כט אב				162			
ל אב א אלול				163			
ב-ג אלול				164			
ד-ה אלול				165			
ו-ז אלול				166			
ח-ט אלול				167			
י-יא אלול				168			
יב-יג אלול				169			
יד-טו אלול				170			
טז-יז אלול				171			
יח-יט אלול				172			
כ-כא אלול				173			
כב-כג אלול				174			
כד-כה אלול				175			
כו-כז אלול				176			
כח-כט אלול				177			

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוּהַר (זוּהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזוּהַ יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמַחֲלָקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מַסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחֲלָקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעִמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזוּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְּשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזוּהַר וְאָמַר בְּזוּהַ הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מַפְּיֵר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מַפְּיֵר אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנוּת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזוּהַ מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמַסְלַת בֵּית קֹדֶשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזוּהַ, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוּהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתְוֹנִים, וְיַפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיַקְלֵק מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְתַּפִּים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

טַפּוּס מִסְלֹול ג'

אם יש בידכם להשפיע על 118 אנשים שְׁלוֹמֵדִים בְּסִבִּיבְתֵכֶם בְּאֶפֶן קְבוּעַ [כְּגוֹן בֵּית הַמְדַרְשׁ, ישיבה, או כְּמִזְה בְּתֵי - מִדְרָשׁ בְּחֵד] לְלַמּוֹד עַל פִּי סֵדֵר זוֹהֵר הַיּוֹמִי מִחֶלֶק ל 354 יָמִים לְשָׁנָה.

לְמוֹד 20-18 דְּפִים, לִזְכּוֹת לֹא יוֹתֵר מִ 36 דְּקוֹת, אֲפָשֶׁר לְהַתְחִיל וּלְסַיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזוֹהֵר הַקְדוֹשׁ בְּבֵת אַחַת, בִּ 36 דְּקוֹת בְּלִבְד!

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	עורכת	מספר הלימודים	שם	שם
			א-ב-ג תשרי		1		
			ד-ה-ו תשרי		2		
			ז-ח-ט תשרי		3		
			י-יא-יב תשרי		4		
			יג-יד-טו תשרי		5		
			טז-יז-יח תשרי		6		
			יט-כ-כא תשרי		7		
			כב-כג-כד תשרי		8		
			כה-כו-כז תשרי		9		
			כח-כט-ל תשרי		10		
			א-ב-ג חשוון		11		
			ד-ה-ו חשוון		12		
			ז-ח-ט חשוון		13		
			י-יא-יב חשוון		14		
			יג-יד-טו חשוון		15		
			טז-יז-יח חשוון		16		
			יט-כ-כא חשוון		17		
			כב-כג-כד חשוון		18		
			כה-כו-כז חשוון		19		
			כח-כט חשוון א כסלו		20		
			ב-ג-ד כסלו		21		
			ה-ו-ז כסלו		22		
			ח-ט-י כסלו		23		

וסוד שלו - (ירמיה יג) תנו כבוד לה' אלהיכם. שהרי פה הינו כבוד שרוצים לתת לקדוש-ברוך-הוא, ולכן צריכים להרים למעלה, להראות (שאנים נותנים אלא לפה הנה) שאנו נותנים שלו לפה הנה. שאין שבת למלך העליון אלא כשישראל מתקנים לו לכבוד הנה ונותנים כבוד למלך. וזהו תנו פה, תנו כבוד, והרמה היא בודאי.

הפסוק שהתחלנו - והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לחם הארץ היא שעורה? לא כן. ואנו מקריבים שעורה משום ששעורה קדמה לשאר הלחם שבעולם. שעורה היא (שעור ה"א, שהרי מקום) שעורה של ה"א ידוע הוא בשעור של ה"א. (חטה בתיא נקודה וכו') חטה נקודה באמצע, שאין חלק לצד האחר שחטא שם. (אלא) חטה בת שמתחטאת לפני אביה ועושה רצונה. ומה חטה? כלל עשרים ושנים אותיות.

אמר רבי אלעזר, אף על גב שהיה לנו לשמע, כאן יש לנו לומר ולדרוך קשת. אמר אותו תינוק, הרי מגן מול החץ. אמר רבי אלעזר, ודאי חטה כן קוראים לה. אבל ראינו שבשבטים כלם אין ח"ט, ובה יש ח"ט, וקוראים חטה. אמר אותו תינוק, ודאי כן זה, שהרי ח"ט חונה סמוך לה. בשבטים אין האותיות האלו, שהרי באו מצד קדשה העליונה, אבל אליה יש.

ואם תרצה להוציא חרב ותאמר למה נקטה אותיות אלו הבת הזו, אלא אם תדע חטא אדם הראשון שאמרו חטה היה, תדע זה. ועץ זה כשנצח, הפל צד הטוב נקט לכל הצד האחר, וכופף אותו.

סתם. באו אחרונים ואמרו חטה

דלילה (ירמיה י"ג) תנו כבוד ליי אלהיכם. דהא פה (עלמה) היינו כבוד, דבעינן למיהב ליה לקודשא ברין הוא. ועל דא אבעי לן לארמא לעילא, לאחזאה (כ"א דלית אינון ובכין אלא להאי פה) דלילה אגן יהבין להאי פה. דלית שבחא למלפא עלאה, אלא כד ישראל מתקני ליה להאי כבוד, ויהבי ליה למלפא כבוד. ודא הוא תנו פה, תנו כבוד, וארמא איהו ודאי.

קרא דשרינן ביה, והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לחם הארץ שעורה איהו, לאו הכי. ואגן שעורה מקרבינן, בגין דשעורה קדמאה לשאר נהמא דעלמא. שעורה איהו (כ"א שיעור ח"א, דהא אתר) שעורה דה"א ידיע הוא, בשיעורא דה"א. (כ"א חטה כה"א נקודה וכו') חטה נקודה באמצעיתא, דלית חולקא לסטרא אחרא דחובא תמן. (אלא) חטה ברפתא דמתחטאה לקמי אבוה, ועביד לה רעותא, ומה חטה. כללא דעשרין ותריין אתוון.

אמר רבי אלעזר, אף על גב דהנה לן למשמע. הכא אית לן למימר, ולדרכא קשתא. אמר ההוא ינוקא, הא מגנא לקבל גירא. אמר רבי אלעזר, ודאי חטה הכי קרינן לה. אבל חמינן בשבטים כלהו דלית בהו ח"ט, ובה אית ח"ט, וקרינן חטה. אמר ההוא ינוקא, ודאי הכי הוא, דהא ח"ט שריא סמיך לה. בהו כשבטין, לא הוו אתוון אלין, דקא אתו מסטרא דקדושה דלעילא, אבל לגבה שריא. וא' בעית לאפקא חרבא, ותימא אמאי נקטת אתוון אלין ההיא ברפתא, אלא אי תנדע חובא דאדם הראשון, דאמרו חט"ה הנה, תנדע הא. ואילנא דא כד נצח, כללא סטרא דטוב, נקיט לכל סטרא אחרא, וכפייא ליה.

החברים הראשונים פרושו דבר זה ושמו אותה מרחוק, חטה

חברייא קדמאי פרישו מלה דא, ושרו לה מרחיק, חטה סתם. אתו בתראי ואמרו, חטה ממש. אתא ישעיה ופריש לה, דכתיב, (ישעיה נד) וממחיתה כי לא תקרב אליה, ועל פן נקודה באמצעיתא, דלא יהא חטאה, דאלו נקודה לא הוי, חטאה להוי. וחלופא בין ט' לת', תבירו לסטרא אחרא, ברירו (כ"א דילה) דמילה.

אתון חברייא, דלא שמשותון לרבי (דף קפ"ט ע"א) שמעיה חסידא, אמרין דבחמשת יוני דגן, לא אית חולקא לסטר אחרא. ולא הכי, דהא כל מה דאתבלי בארעא, לסטר אחרא אית ביה חולקא. ומאן חולקא אית ליה. מוץ דתדפנו רוח, דכתיב, (תהלים א) לא כן הרשעים פי אם פמוץ אשר תדפנו רוח. ודא הוא רוחא דקדושא, וכתיב (תהלים א) פי רוח עברה בו ואיננו וגו'. בגין דרוח קדשא מפזר ליה בכל סטרין דעלמא, דלא ישתכח. דא בנוקבא. דכורא מאי הוא. תבן.

ובוץ ותבן פחדא אזלין, ועל דא פטור ממעשר. דלית בהו חולקא בקדושה. ה', דגן בנקיו (דגן) בלא תבן ומוץ. ח"ט דכר ונוקבא, מוץ ותבן, ה: בנקיו דדגן. ועל דא שלימו דאילנא חטה איהו ואילנא דחטא ביה אדם הראשון חטה הוה. דכלא איהו ברזא, ובמלה דחטה. (ס"א בקדושה ה' נקיו דגן בלא תבן ומוץ ועל דא שלימו דאילנא חטה איהו וכלא איהו ברזא דחטה) תווה רבי אלעזר, ותווהו חברייא, אמר רבי אלעזר, ודאי הכי הוא.

אמר ההוא ונוקא, הכי הוא ודאי, קרא דשריגן ביה, דהא שעורה אקדים למיתי לעלמא. ואיהו מתתקן למיכלא דבעירא סתם, איהו רזא דאלף הרים, דמגדלין בכל יומא, והיא

ממש. בא ישעיה ופרשה, שכתוב (ישעיה נד) וממחיתה כי לא תקרב אליה. ולכן נקודה באמצע, שלא תהיה חטאה. שאלו לא היתה נקודה, תהיה חטאה. וחלוף בין ט' לת' שברו את הצד האחר, ברור (שלה) של הדבר.

אתם החברים, שלא שמשתם את רבי שמעיה החסיד, אומרים שבחמשת מיני דגן אין חלק לצד האחר. ולא כן, שהרי כל מה שנבלה בארץ יש בו חלק לצד האחר, ומהו חלקו? מוץ שתדפנו רוח, שכתוב (תהלים א) לא כן הרשעים פי אם פמוץ אשר תדפנו רוח, וזוהי רוח של קדושה. וכתוב (שם א) כי רוח עברה בו ואיננו וגו'. משום שרוח הקדש מפזרתו בכל צדדי העולם שלא ימצא. זה בנזקבה. הנזכר מהו? תבן.

ובוץ ותבן הולכים פאחד, ולכן פטור ממעשר, שאין בו חלק בקדושה. ה' - דגן בנקיון (של דגן) בלי תבן ומוץ. ח"ט - זכר ונקבה, מוץ ותבן. ה' בנקיון תדגן. ולכן שלמות העץ הוא חטה, והעץ שחטא בו אדם הראשון היה חטה, שהכל הוא בסוד, ובדבר חטה. (בקדושה ה' נקיון דגן בלי תבן ומוץ, ועל זה שלמות האילן הוא חטה, והכל הוא בסוד החטה) תמה רבי אלעזר ותמהו החברים. אמר רבי אלעזר, ודאי כן זה.

אמר אותו תינוק, כן זה בודאי הפסוק שהיינו שרויים בו, שהרי שעורה קדמה לבא לעולם, והיא מתקנת למאכל בהמה סתם. היא סוד אלף הרים שמגדלים בכל יום, והיא אוכלת אותם. ונקראת לחם תרומה, אכל של אותה תרומה, (ונקראת) ונקרבת בלילה, שהרי פתוב (ויקרא כב) ובא השמש

אכלה לון. ואקרי לחם

תְּרוּמָה, מִיכֹלֵל דֵּההוּא תְּרוּמָה, (ס"א ואתקרא) וְאֶתְקָרִיב בְּלִילְיָא, דֵּהָא כְּתִיב (ויקרא כב) וְכָא הַשְׁמֵשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֹאכֵל מִן הַקִּדְשִׁים כִּי לַחֲמוּ הוּא. מִן הַקִּדְשִׁים דָּא תְּרוּמָה. מִן הַקִּדְשִׁים, וְלֹא קִדְשִׁים, דֵּהָא קִדְשׁ סֵתָם לֹא אֶקְרִי תְּרוּמָה, דְּחֹמֶר בִּקְדֻשׁ מִבְּתְּרוּמָה תִּנּוּ. אַרְעָא קִדִּישָׁא בְּרִשׁוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא הֵוָה, וְרִשׁוֹ אַחְרָא לֹא עָאל תַּמָּן. הֵיךְ אֲבִדִיקַת אַרְעָא, אִי קִיַּיְמַת בְּמַהִימְנוּתָא, וְלֹא אֶתְחַבְּרַת בְּרִשׁוֹ אַחְרָא, בְּקָרִיבּוֹ דְּתְרוּמָה דָּא דְשְׁעוּרִים, כְּגוּוֹנָא דְרָזָא דְסוּטָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְדָאִי שְׁנָנָא דְחֶרְבָא לְגַבְרָה, אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, וְדָאִי אֶתְקַפְנָא בְּמַגֵּן וְצִינָא לְאַגְנָא מִנְיָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, אַרְעָא קִדִּישָׁא לִית בֵּה רִשׁוֹ אַחְרָא, וְלֹא עָאל תַּמָּן. מוּץ וְתַבְּן מִמָּאן הוּוּ.

וְטָהַר וְאַחַר יֹאכֵל מִן הַקִּדְשִׁים כִּי לַחֲמוּ הוּא. מִן הַקִּדְשִׁים - זֶה תְּרוּמָה. מִן הַקִּדְשִׁים וְלֹא קִדְשִׁים, שְׁהֵרִי קִדְשׁ סֵתָם לֹא נִקְרָא תְּרוּמָה, שְׁחֹמֶר בִּקְדֻשׁ מִבְּתְּרוּמָה לְמַדְנֵהוּ.

אַרְיָן הַקְּדוּשָׁה בְּרִשׁוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא הֵיטָה, וְרִשׁוֹת אַחְרַת לֹא נִכְנְסָה לְשָׁם. אִיף נִבְדַּקַת הָאֶרֶץ אִם עוֹמְדַת בְּאַמּוּנָה וְלֹא הִתְחַבְּרָה בְּרִשׁוֹת אַחְרַת? בְּהַקְּרַבַת תְּרוּמָה זֶה שֶׁל שְׁעוּרִים, כְּמוֹ סוּד הַסּוּטָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְדָאִי שְׁנִינּוֹת הִתְרַב אֲלֵיךְ. אָמַר אוֹתוֹ תִּינּוּק, וְדָאִי הִתְחַבְּרַת בְּמַגֵּן וְצִנָּה לְהִתְגוּגָן מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֵינִן רִשׁוֹת אַחְרַת וְלֹא נִכְנְסַת לְשָׁם. מוּץ וְתַבְּן מִמָּה הֵי?

פְּתַח אוֹתוֹ תִּינּוּק וְאָמַר, (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְגו'. וְכַתּוּב וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. וְכִי אִם לֹא שָׂבֵא נַחֵשׁ עַל חַוָּה, לֹא יַעֲשֶׂה תּוֹלְדוֹת לְעוֹלָם! אוֹ אִם לֹא חִטָּאוּ יִשְׂרָאֵל בְּחַטָּא הַעֲגָל, לֹא יַעֲשׂוּ תּוֹלְדוֹת? ! אֵלָּא וְדָאִי אִם לֹא יֵבֵא נַחֵשׁ עַל חַוָּה, יַעֲשֶׂה אָדָם תּוֹלְדוֹת מִיַּד וְדָאִי, שְׁהֵרִי נְגוּזָה גְזָרָה מִיַּד שְׁנִבְרָא, שְׂכַתּוּב פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ. וְאוֹתָם תּוֹלְדוֹת הֵי כֻלָּם בְּנִקְיוֹן לֵילָא זִהְמָה כְּלָל. גַּם כִּי הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, שְׁהֵרִי לֹא נִכְנְסָה בֵּה רִשׁוֹת אַחְרַת, יֵשׁ בֵּה מוּץ וְתַבְּן שְׁלֵא מְאוּתוֹ הַצַּד. וּמְחוּץ לְאֶרֶץ אוֹתוֹ מוּץ וְתַבְּן מִצַּד אַחַר הוּא, שְׁהוֹלְכִים אַחַר קִדְשָׁה בְּקוּף אַחְרֵי בְּנֵי אָדָם.

פְּתַח הֵהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְגו'. וְכַתּוּב וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. וְכִי אִי לֹאוּ דְאַתָּא נַחֵשׁ עַל חַוָּה לֹא יַעֲבִיד תּוֹלְדִין לְעֹלָמָא, אוֹ אִי לֹא חָאבוּ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹבְדָא דְעִגְלָא, לֹא יַעֲבִידוּן תּוֹלְדִין. אֵלָּא וְדָאִי, אִי לֹא יֵיטִי נַחֵשׁ עַל חַוָּה, תּוֹלְדִין יַעֲבִיד אָדָם מִיַּד וְדָאִי, דֵּהָא גְזָרָה אֶתְגְּזַר מִיַּד דְּאַתְבְּרִי, דְּכַתִּיב פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ. וְאֵינּוֹן תּוֹלְדִין יֵהוּן כְּלַהוּן בְּנִקְיֵי בְּלֵא זִהְמָא כְּלָל. אוּף הֵכִי אַרְעָא קִדִּישָׁא, דֵּהָא לֹא עָאל בֵּה רִשׁוֹ אַחְרָא, אֵית בֵּה מוּץ וְתַבְּן, דְּלֵאוּ מֵהֵהוּא סֵטֶר. וְלִבְר מְאַרְעָא, הֵהוּא מוּץ וְתַבְּן דְּסֵטֶר אַחְרָא הוּי, דְּאִזְלָא בְּתַר קִדְשָׁה, בְּקוּף בְּתַר בְּנֵי נָשָׂא.

כְּמוֹ סוּד הַסּוּטָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְדָאִי שְׁנִינּוֹת הִתְרַב אֲלֵיךְ. אָמַר אוֹתוֹ תִּינּוּק, וְדָאִי הִתְחַבְּרַת בְּמַגֵּן וְצִנָּה לְהִתְגוּגָן מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֵינִן רִשׁוֹת אַחְרַת וְלֹא נִכְנְסַת לְשָׁם. מוּץ וְתַבְּן מִמָּה הֵי?

אֶתוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר וְחִבְרֵיָא וּנְשָׁקוּהוּ, אָמַר לֵיה, דְּאִמֵּי לִי, דְּרוּוּחָנָא בְּמֵאֵי קְרַבָּא, נְהֵמָא דְּפִתּוּרָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וְדָאִי הֵכִי הוּא, דֵּהָא כָּל זֵינֵי קְרַבָּא בִּידֵךְ

אינון, ומצלחן בידך, אתו ונשקוהו כמלקדמין.
 פתח איהו ואמר, (בראשית מ) ובגפן שלשה
 שריגים וגו'. עד הכא חזיונא דמלה,
 דהא מכאן ולהלאה חזיונא דיליה הוה, דכתיב
 וכוס פרעה בידי. אבל חזיונא דמלה, בגינייה
 דיוסף הוה ולבשרא ליה, דישמע יוסף וינדע.
 תנינן, שבעה רקיעין אינון, ואינון (שבעה)
 היכלין. ושית אינון, וחמש אינון,
 וכלהו נפקי מגו יין עתיקא עלאה. ההוא יין
 משיך ליה יעקב מרחיק, וסחיט ליה מענבים
 דההוא גפן. כדין, יעקב אמשיך ליה ההוא
 יין דקא אתחזי ליה, וחדוי ושתה. הדא הוא
 דכתיב, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת. הכא
 אתפליל עילא ותתא. ועל דא ארחיק מלה,
 ומשיך לה במשיכו דתרי תנועי, והיינו לו.
 ליה לתתא, ליה לעילא. (בתרין סטרין אחיד).

חנוד מטטרון אמר, ויבא לו יין, דארמי מיא
 בההוא יין, ואי לאו דארמי ביה מים,
 לא יכיל למסבל, ושפיר אמר חנוד מטטרון.
 ובגין כף אמשיך לו בתרי טעמי, דהא בתרין
 סטרין אחיד, וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא,
 וכלהו טעמין ביה, עד דיוסף צדיקא טעים
 ליה, דאיהו דוד נאמן, הדא הוא דכתיב, (שיר
 השירים ז) כנין הטוב הולך לדודי למישרים. (ד
 קפ"ט ע"ב) מהו כנין הטוב. דאתא יעקב וארמי
 ביה מיא, דא הוא יין הטוב והכי הוא, כמה
 דאמר חנוד מטטרון. תווה רבי אלעזר, ותווה
 רבי אבא, אמרו הא חמרא (כ"מ מלאך) דילך, הוא
 נצחת מלאכא קדישא, אפומא (כ"א פומא) דרוח
 קדשא.

אמר ליה, עד פען ההוא גפן מחפא למעבד
 פירין. ובגפן: דא איהו גפן
 דאשתמודעא בקודשא. בגין דאית גפן אתרא,

ונשקוהו כמקדמ.

פתח הוא ואמר, (שם מ) ובגפן
 שלשה שריגים וגו'. עד כאן חזיון
 הדבר, שהרי מכאן והלאה חזיונו
 היה, שכתוב וכוס פרעה בידי.
 אבל חזיון הדבר היה בגלל יוסף
 ולבשרו, שישמע יוסף וינדע.

שנינו, שבעה רקיעים הם, והם
 (שבעה) היכלות. וששה הם,
 וחמשה הם, וכלם יוצאים מתוך
 יין עתיק עליון. אותו יין משכו
 יעקב מרחוק, וסחטו מענבי
 אותה הגפן. אז יעקב המשיך
 אותו יין שנראה לו, ושמח
 ושתה. זהו שכתוב (שם כז) ויבא
 לו יין וישת. כאן נכלל למעלה
 ולמטה. ולכן הרחיק הדבר
 ומשכו במשיכות שתי תנועות,
 והיינו לו. לו למטה, לו למעלה.

(בשני צדדים אחו).

חנוד מטטרון אמר, ויבא לו יין
 - ששם מים באותו יין. אם לא
 ישים בו מים, לא יכול לסבל,
 ונאה אמר חנוד מטטרון. ומשום
 זה המשיכו בשני טעמים, שהרי
 בשני צדדים אחוז, ואותו יין הלך
 מדרגה לדרגה, וכל הטעמים בו,
 עד שיוסף הצדיק טעם אותו,
 שהוא דוד נאמן. זהו שכתוב (שיר
 השירים ז) כנין הטוב הולך לדודי
 למישרים. מהו כנין הטוב? שבא
 יעקב ושם בו מים. זהו יין הטוב
 וכף זה, כמו שאמר חנוד
 מטטרון. תמה רבי אלעזר ותמה
 רבי אבא. אמרו, הרי חנין (ס"י
 מלאך) שלף הוא נצח מלאך קדוש
 על פי (פה) רוח הקדש.

אמר לו, עד עתה אותה גפן
 מחכה לעשות פרות. ובגפן -
 זוהי גפן הנודעת בקדש. משום
 שיש גפן אחרת שנקראת גפן
 נכריה, וענביה אינם ענבים, אלא

דאיהו אקרי גפן נכריה.

קשים, אוֹחֲזִים הַלֵּב, נוֹשְׁכִים כְּפֶלֶב. אוֹתָם עֲנָבִים נִקְרָאִים (ירמיה ב) סוּרֵי הַגֶּפֶן נִכְרְיָה. אֲבָל גֶּפֶן זֹה, עֲלֶיהָ כְּתוּב וּבִגְפֶן, אוֹתָהּ הִידוּעָה, אוֹתָהּ שְׂכַל הַקְדוּשִׁים טַעְמוֹ יֵיזַע עֲתִיק, יֵיזַן טוֹב, יֵיזַן שִׁיעָקֵב נִתֵּן בּוֹ מִים, עַד שְׂכַל אֱלוֹ שִׁיּוּדְעִים לְטַעַם טַעְמוֹ אוֹתוֹ, וְהִיא טוֹב לַחֵד.

ואוֹתָהּ גֶּפֶן, כְּשִׁמְגִיעַ אֶלֶיהָ, מוֹשִׁיטָה שְׁלִישֵׁה שְׁרִיגִים, וְהֵם שְׁלֹשׁ דְּמִיּוֹת הָאֲבוֹת שֶׁהִתְקַדְּשָׁה בָּהֶם, וְאֵין קִדְּשָׁה אֲלֵא בֵּינָן, וְאֵין בְּרַכָּה אֲלֵא בֵּינָן, בְּמִקּוֹם שִׁישׁ חֲדוּהָ. וְהִיא כְּפֻרְחָת, כְּמוֹ כֹּלָה שֶׁמִּתְקַשֶּׁטת וְנִכְנַסַת בְּאֵהָבָה, בְּחֲדוּת אוֹתוֹ יֵיזַן שֶׁהִתְעַרֵּב בְּמִים, וְאֵז עֲלָתָה נִצָּה, עוֹלָה אֵהָבָתָה לְדוּדָה וְשׁוּרָה לְגַנֵּן וּלְהַכְנִס בְּאֵהָבָה, וְאֵז מִתְמַלְאִים וּמִתְבַּשְׁלִים אוֹתָם עֲנָבִים, רְכוּת וּמְלֵאוֹת מֵאוֹתוֹ יֵיזַן טוֹב עֲתִיק, יֵיזַן שִׁיעָקֵב שֵׁם בּוֹ מִים.

וְעַל זֶה מִי שֶׁמְבַרֵךְ עַל הַיַּיִן וּמְגִיעִים עַל הָאֲרֶז, צְרִיף לְשִׁים בּוֹ מִים, בְּגִלְל שְׂאִין לוֹ לְבַרֵךְ רַחֵם ה' עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, פֶּרֶט לְמִים תוֹף הַיַּיִן. וְאֵם לֹא, מִי כֹּל לְסַבֵּל? זֶה הִיא לְבִשְׁר לְיוֹסֵף, מְשׁוֹם שְׁבוּ הִיא הַדְּבָר תְּלוּי. חֲנוּךְ מְטַטְרוֹן אָמַר, שְׁלִישֵׁה שְׁרִיגִם בְּדוּדָי, כְּנִגְדֵי שְׁלִישֵׁת הָאֲבוֹת. וְהִיא אֲרַבְעָה הֵם שְׁלֹשָׁה? אֲלֵא זֶהוּ שְׂכָתוּב וְהִיא כְּפֻרְחָת. בְּזִמְן שֶׁהִיא עוֹלָה וּפְוֹרְחָת בְּכַנְפֶיהָ לְעֹלוֹת, אֵז עֲלָתָה נִצָּה. זֶהוּ אוֹתוֹ רְבִיעֵי שְׁנֵשְׂאָר, שְׁעוֹלָה אֵתָהּ וְלֹא נִפְרָד מִמֶּנָּה. זֶהוּ שְׂכָתוּב (שְׁמוּאֵל ב כב) וַיִּרְפֹּב עַל כְּרוֹב וַיַּעַף. כְּשִׁיעוּפוֹ כְּפֻרְחָת, בְּזִמְן שֶׁפּוֹרְחָת. וְנֵאָה אָמַר חֲנוּךְ מְטַטְרוֹן, וְכֵן זֶה.

וְעֲנָבִים דִּילָה לֹא אֵינּוֹן עֲנָבִים, אֲלֵא קִשְׁיָן, אֲחִידִין לְפֹא, נִשְׁכִּין כְּכֹלְפֹא. אֵינּוֹן עֲנָבִים אֲקָרוֹן, (ירמיה ב) סוּרֵי הַגֶּפֶן נִכְרְיָה. אֲבָל גֶּפֶן דָּא, עֲלָהּ כְּתִיב וּבִגְפֶן, הִיא דֹא שְׁתַּמוּדְעָא. הִיא דְּכָל קִדְּוִישִׁין טַעְמוֹ חֲמָרָא עֲתִיקָא, חֲמָרָא טָבָא, חֲמָרָא דִּיעָקֵב יְהִיב בֵּיה מִיָּא, עַד דְּכָל אֵינּוֹן דִּידְעִין לְטַעְמָא חֲמָרָא, טַעְמוֹ לִיה, וְהִיא טוֹב לַחֵפֵא.

וְהִיא גֶּפֶן, פֶּד מְטָא לְגַבְהָ, אוֹשִׁיטָת תְּלָתָא שְׁרִיגִין, וְאֵינּוֹן תְּלַת דִּיּוֹקְנָא דְאַבְהָן, דֹא תִתְקַדְּשֵׁת בְּהוּ. וְלִית קִדְּשָׁה אֲלֵא בֵּינָן, וְלִית בְּרַכָּתָא אֲלֵא בֵּינָן. בְּאַתְרֵי דְחֲדוּהָ שְׂאֲרֵי. וְהִיא כְּפּוֹרְחָת, כְּכֹלָה דֹא תִתְקַשֶּׁטת וְעֵאלַת בְּרַחֲמֵי, בְּחֲדוּהָ דֵהוּא יֵיזַן דֹא תִתְעַרֵּב בְּמִיָּא. כְּדִין עֲלָתָה נִצָּה, סְלִיקַת רַחֲמֵי דִילָה לְגַבֵי דוּדָה, וְשְׂרִיָּאֵת לְגַנְנָא וּלְאֵעֲלָא בְּרַחֲמֵי. וּכְדִין, אֵתְמַלְיִין וְאֵתְבַשְׁלִין אֵינּוֹן עֲנָבִין, רְכִיכִין, וּמְלִיִין מֵהִיא חֲמָרָא טָבָא עֲתִיקָא חֲמָרָא דִיעָקֵב אֲרַמֵי בֵּיה מִיָּא.

וְעַל דָּא מָאן דִּמְבַרֵךְ עַל הַיַּיִן, וּמְטִי עַל הָאֲרֶז, אֲצַטְרִיף לְמַרְמֵי בֵּיה מִיָּא, בְּגִין דְּלִית לִיה לְבַרְכָּא רַחֵם ה' עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, בַּר בְּמִיָּא גוֹ חֲמָרָא. וְאֵי לֹאוּ, מָאן יְכִיל לְמַסְבֵּל. דָּא הוּא לְבִשְׂרָא לְיוֹסֵף, בְּגִין דְּבִיה הוּא תְּלוּי מְלֵתָא. חֲנוּךְ מְטַטְרוֹן אָמַר, שְׁלִישֵׁה שְׁרִיגִים, וְדָאֵי לְקַבֵּל תְּלַת אֲבָהָן, וְהֵא אֲרַבְעֵי אֵינּוֹן דִּילָה. אֲלֵא דָּא הוּא דְכְּתִיב, וְהִיא כְּפּוֹרְחָת. בְּזִמְנָא דֹאִיהִי סְלִיקַת וּפְרַחַת בְּכַנְפֶיהָ לְסִלְקָא, כְּדִין עֲלָתָה נִצָּה, דָּא הוּא הִיא רְבִיעֵאָה דֹא שְׁתַּאֲר, דְּסְלִיק בְּהֲדָה, וְלֹא אֵתְפְּרֵשׁ מִנָּה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוּאֵל ב כב) וַיִּרְפֹּב עַל כְּרוֹב וַיַּעַף. פֶּד יַעוּף. כְּפּוֹרְחָת, בְּזִמְנָא דְפּוֹרְחָת. וְשִׁפִּיר אָמַר חֲנוּךְ מְטַטְרוֹן, וְהִכִּי הוּא.

תָּנוּה רַבִּי אֶלְעָזָר וְתָנוּה רַבִּי אֲבָא, אָמְרוּ, מְלֹאכָא קְדִישָׁא, שְׁלִיחָא מְלַעֲיָלָא, הָא חֲמָרָא דִּילָן הוּא, נְצַחַת בְּרָזָא דְרוּחַ קְדָשָׁא. אַתּוּ כְּלֵהוּ חֲבַרְיָא וּנְשַׁקּוּהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שְׁשַׁלְחֵנִי לְכָאן.

אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, חֲבָרִים, לְחַם וַיֵּין עֶקֶר הַשְּׁלֵחָן הֵם. כָּל שְׂאֵר הַמְּאָכְלִים נִמְשָׁכִים אַחֲרֵיהֶם. וְהַתּוֹרָה הַרְוִיחָה אוֹתָם, וְשָׁלְחָה הֵם. הַתּוֹרָה רוֹצֵה מִכֶּם בְּבִקְשָׁה, בְּאֻמְרָת, (מִשְׁלֵי ט) לְכוּ לְחַמּוֹ בְּלַחְמֵי וּשְׁתוּ בַיַּיִן מִסְכָּתִי. וְהוֹאִיל וְהַתּוֹרָה מְזַמְּנָת לָכֶם וְהִיא רוֹצֵה מִכֶּם דְּבַר זֶה, יֵשׁ לָכֶם לַעֲשׂוֹת אֵת רְצוֹנָהּ. (הוּא) בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, הוֹאִיל וְהִיא מְזַמְּנָת לָכֶם, שְׂתַעֲשׂוּ רְצוֹנָהּ. אָמְרוּ, כִּף זֶה בּוֹדָאִי. יִשְׁבוּ וְאָכְלוּ וְשִׂמְחוּ אִתּוֹ. כִּיִּן שְׂאָכְלוּ, הַתַּעֲפֹכוּ עַל הַשְּׁלֵחָן.

פְּתַח הוּא וְאָמַר, וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אֶל זְקַנֵי מַדְיָן וְגו'. וַיֹּאמְרוּ זְקַנֵי מוֹאֵב וְאֵל זְקַנֵי מַדְיָן לֹא כְתוּב, אֵלָא וַיֹּאמֶר מוֹאֵב. עַלְמִים לְקַחוּ עֵצָה מִסָּבִים, וְהַסָּבִים נִמְשָׁכוּ אַחֲרֵיהֶם, וְהֵם נִתְּנוּ לָהֶם עֵצָה. אִיזוֹ עֵצָה נִתְּנוּ לָהֶם? עֵצָה רַעָה לְקַחוּ לַעֲצָמָם. אָמְרוּ לָהֶם לְמוֹאֵב: גְּדוּל רַע גְּדוּלְנוּ בִּינֵינוּ. וּמִיֵּהוּ? מִשָּׁה רַבָּם. עַל כְּמַר אֶחָד שֶׁהִיא בִּינֵינוּ, שֶׁגְּדוּלָּהּ וְהַגְּדוּלָּהּ בְּבִיתוֹ וְנִתֵּן לוֹ בְּתוֹ לְאִשָּׁה. וְלֹא עוֹד, אֵלָא נִתֵּן לוֹ מִמּוֹן וְשִׁלְחוּ לְמַצְרַיִם, לְהַשְׁמִיד אֵת כָּל הָאָרֶץ. וְהוּא וְכָל בֵּיתוֹ נִמְשָׁכוּ אַחֲרָיו. אִם נוּכַל לַעֲקֹר אוֹתוֹ וְרַבָּם מִהַעוֹלָם, כָּל עַמּוֹ יַעֲקְרוּ מִיַּד מִן הָעוֹלָם. וְכָל הָעֵצָה הַרַעָה מֵאוֹתוֹ דְּבַר פְּעוֹר הִיא מִמְדֵּינָן.

וְכֹא וַרְאָה שֶׁהַכֵּל הִיא מִמְדֵּינָן, וְכָל עֲצָתָם הִיטָה עַל מִשָּׁה. וּבְעֲצָתָם שָׁכְרוּ אֵת בַּלְעָם כִּיִּן

תָּנוּה רַבִּי אֶלְעָזָר, וְתָנוּה רַבִּי אֲבָא, אָמְרוּ, מְלֹאכָא קְדִישָׁא, שְׁלִיחָא מְלַעֲיָלָא, הָא חֲמָרָא דִּילָן הוּא, נְצַחַת בְּרָזָא דְרוּחַ קְדָשָׁא. אַתּוּ כְּלֵהוּ חֲבַרְיָא וּנְשַׁקּוּהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן דְּשַׁדְרֵנִי הַכָּא.

אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, חֲבַרְיָא. נִהְמָא וְחֲמָרָא עֵיקְרָא דְּפַתּוּרָא אֵינוּן, כָּל שְׂאֵר מִיכְלָא אַבְתְּרִייהוּ אַתְמִשְׁף. וְהָא אוּרִייתָא רוּחַת לוֹן, וְדִילָהּ אֵינוּן. אוּרִייתָא בְּעָאת מַנְיִיכוּ, בְּבַעוּ, בְּרַחֲמֵי, וְאָמְרָה (מִשְׁלֵי ט) לְכוּ לְחַמּוֹ בְּלַחְמֵי וּשְׁתוּ בַיַּיִן מִסְכָּתִי. וְהוֹאִיל וְאוּרִייתָא זְמִינַת לְכוּ, וְהִיא בְּעָאת מַנְיִיכוּ מִלָּה דָּא, אִית לְכוּ לְמַעַבְד רַעוּתָא דִּילָהּ. (נ"א הוּא) בְּמָטוּ מַנְיִיכוּ, הוֹאִיל וְאִיהִי זְמִינָא לְכוּ, דְּתַעֲבֹדוּן רַעוּתָהּ. אָמְרוּ הֵכִי הוּא וְדָאִי. יִתְבוּ וְאָכְלוּ וְחִדּוּ בְּתַדִּיָּהּ. כִּיִּן דְּאָכְלוּ אַתְעַפְכוּ עַל פַּתּוּרָא.

פְּתַח אִיהוּ וְאָמַר. (בַּמְדַּבֵּר כ"ב) וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אֶל זְקַנֵי מַדְיָן וְגו'. וַיֹּאמְרוּ זְקַנֵי מוֹאֵב וְאֵל זְקַנֵי מַדְיָן לֹא כְתוּב, אֵלָא וַיֹּאמֶר מוֹאֵב. עוֹלְמִין נְטָלוּ עֵיטָא מִסָּבִיא, וְסָבִיא אַתְמִשְׁכוּ אַבְתְּרִייהוּ, וְאֵינוּן יִהְבוּ לוֹן עֵיטָא. מָאִי עֵיטָא יִהְבוּ לוֹן. עֵיטָא בִּישָׁא נְטָלוּ לְגַרְמִייהוּ. אָמְרוּ לוֹן לְמוֹאֵב, גְּדוּלָּא בִּישָׁא גְּדוּלְנָא בִּינָנָא. וּמְנוּ. מִשָּׁה רַבִּיהוּן. עַל חַד פּוּמְרָא דְּהוּה בִּינָנָא, דְּרַבִּי לִיָּהּ וְגְדוּל לִיָּהּ בְּבִיתִיָּהּ, וְיִהְיֵב לִיָּהּ בְּרַתִּיָּהּ לְאִנְתּוֹ. וְלֹא עוֹד, אֵלָא יִהְיֵב לִיָּהּ מִמוֹנָא, וְשַׁדְר לִיָּהּ לְמַצְרַיִם, לְשִׁיפְעָאָה כָּל אַרְעָא. וְאִיהוּ, וְכָל בֵּיתִיָּהּ, אַתְמִשְׁכוּ אַבְתְּרִיָּהּ. אִי לְהֵהוּא רַבִּיהוּן, גִּיכּוּל לַאֲעַקְרָא מִן עַלְמָא, כָּל עַמָּא דִּילִיָּהּ יִתַּעֲקְרוּן מִיַּד מַעְלָמָא. וְכָל עֵיטָא בִּישָׁא מִהֵהוּא מִלָּה דְּפַעוֹר, מִמְדֵּינָן הוּהּ.

וְהָא חֲזוּ, דְּכִלָּא הוּהּ מִמְדֵּינָן. וְכָל עֵיטָא דְּלֵהוּן עַל מִשָּׁה הוּהּ. וּבְעֵיטָא דְּלֵהוּן, שָׁכְרוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע